

Vrouwenpodium 2021

Kleine banen, grote risico's

Naar een inclusieve arbeidsmarkt

Verhalen uit de praktijk

Bianca (39) – coach in kinderopvang

'Het is belangrijk dat er een cultuurverandering komt waarbij de rol van de vader vanzelfsprekender wordt. Het is een evolutie en zal lang duren, maar als dit meer in de media wordt ingezet zou dat wel helpen. Het is belangrijk om een ander geluid te laten horen.'

Cindy (33) – werkt in schoonmaak

'Veel vrouwen die ik spreek willen hun talent benutten, maar krijgen hier niet de kans voor. Vrouwen uit onze cultuur hebben ook recht om te leven en om vrij te zijn.'

Dineke (48) – huishoudelijke ondersteuning verpleeghuis en postbezorger

'Ik vroeg om een groter contract in de zorg, maar dat kreeg ik niet dus ik ben er post bij gaan bezorgen, ook parttime. Ik ben nu gaan balansen met twee banen. Het is niet ideaal, maar het kan niet anders.'

'Als je fulltime werkt in een minimumloon waarvan je rond kan komen heb je keuzevrijheid. Je kan autonome beslissingen nemen. Als je mensen wijst op hun individualiteit, dan moet je het ze ook bieden.'

Edith (37) – ergotherapeut ouderenzorg

'Mijn partner heeft ook bij zijn werkgever aangegeven dat hij opgroeiende kinderen heeft en een werkende vrouw dus dat daarmee rekening moet worden gehouden. Hij heeft die flexibiliteit bedongen.'

'De beeldvorming moet gekanteld worden. Ik krijg vaak de vraag waarom ik zoveel wil werken, die vraag krijgt mijn man niet. Ik moet mij verdedigen omdat ik veel werk. Dat helpt niet mee.'

Fiona (42) – verkoopmedewerker

'Je kunt wel zorgverlofdagen opnemen, maar het is nooit een leuk telefoontje wanneer je moet zeggen dat je niet kan komen omdat je kind ziek is. 'Heb je geen oppas?' wordt er dan gevraagd.'

Greet (50) – supermarktmedewerker

‘Als het rustig is bij ons gaan we naar huis. Dan moet je die uren inhalen als het druk is. Het is erg onzeker, maar ik heb daar gelukkig geen last van.’

Irène (56) – supermarkt en schoonmaken

‘Het wordt je in Nederland niet makkelijk gemaakt om meer te werken als vrouw, ook al wil je het.’

Jeanette (56) – zorgmedewerker demente bewoners

‘Omdat ik moet opletten dat ik mijn toeslagen niet kwijtraak, werk ik niet meer uren. Het uurloon moet omhoog om het gat van toeslagen die ik kwijt raak te compenseren. Er is op dit moment geen incentive om zonder toeslagen alles zelfstandig te doen. Dat kan verbeteren. De overheid werkt zelf in de hand dat mensen niet meer willen werken.’

Kristel (39) – lerares basisschool

‘Ook de man moet de mogelijkheid hebben bij de geboorte (en de periode erna) met zijn kind verbonden te zijn. Het doet zoveel met een persoon. Daar moet je als politiek in investeren, want daar wordt de basis van het beeld gelegd dat de vrouw altijd zorgt.’

‘De politiek leunt in het onderwijs en de zorg te veel op de loyaliteit van de werknemers. Je laat je klas, of je patiënten niet snel in de steek. Dat weet de politiek.’

Nina (48) – cateringmanager

‘Als de opvang makkelijker te regelen was geweest en er beter inzicht was over de mogelijkheden daarin qua financiën dan had ik daar zeker gebruik van gemaakt en was ik zeker meer gaan werken.’

‘Diezelfde mensen die het er toen niet mee eens waren dat ik een werkende vrouw was, zien nu dat het wel werkt en leren hiervan.’

Onno (41) – docent

‘In Nederland kan zorgverlof worden uitgebreid (via politiek) maar je moet dan werkgevers hier ook een verplichte rol in geven.’

‘Ik hoop dat meer mannen het normaal gaan vinden om er ook door de week als vader te zijn. Ik wens ze dat ook toe. Ze moeten daarin gemotiveerd worden. Dat een gesprek hierover met een werkgever lastig is voor een man kan ik me voorstellen, maar dat betekent nog niet dat je het niet moet doen. Ik zou tegen die mannen willen zeggen: ‘Kom op, neem je verantwoordelijkheid. Je bent vader.’ En als je dan gek wordt aangekeken heb je het in ieder geval geprobeerd.’